

372
126
277

W y r o k .

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ .

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N. K.Rudnicki /sprawozd./,

Sędziowie S.N. J.Lewicki,

Dr.J.Zembaty,

przy udziale Prokuratora S.N. Dr.M.Güntnera

i asesora sąd.A.Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 30.września 1949 r. w sprawie

B a y e r a Wilhelma - - - - -

oskarżonego z art.1 pkt.1, art.2,3 dekretu z dnia 31.VIII.

1944 r. /Dz.U.R.P. Nr 69 z r.1946,poz.377/ - - - - -

po rozpoznaniu kasacji oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 2 czerwca 1949 r. VII K 49/49 - - - - -

na mocy art.529 i 598 k.p.k. oraz art.4

dekretu o opł.sąd.w spr.karn. kasację o-

skarżonego o d d a l a , od kosztów po-

stępowania kasacyjnego i opłaty sądowej

w Sądzie Najwyższym oskarżonego z w a l -
n i a .

U Z A S A D N I E N I E .

Kasacja oskarżonego żąda uchylenia zaskarżonego wyroku, zarzucając obrazę przepisów:

1/ art.360, 379 k.p.k. w związku z art.1 pkt.1 powołanego dekretu, przez skazanie oskarżonego za zbrodnię z tego artykułu mimo ustalenia, że oskarżony tylko asystował "SS-manom" przy selekcji osób przybywających do obozu w Oświęcimiu, niezdolnych do pracy i kierowanych do komór gazowych, a więc nie brał udziału w dokonywaniu zabójstw, oraz mimo ustalenia, że oskarżony pełnił w obozie funkcje oficera oddziału sądowego, tudzież mimo, że z ujawnionego na przewodzie sądowym pisma Okręgowej Komisji Badania zbrodni niemieckich w Krakowie /k.3/ wynika, że oskarżony, jako oficer sądowy, nie miał bezpośredniego kontaktu z więźniami;

2/ art.2 § 1, 353, 368, 369 k.p.k. przez skazanie oskarżonego za zbrodnię z art.1 pkt.1 powołanego dekretu, popełnioną uczestniczeniem w selekcjach w obozie w Oświęcimiu, który to czyn nie był objęty aktem oskarżenia, Prokurator nie zarzucił go oskarżonemu na rozprawie, oskarżony zaś nie składał w tym kierunku żadnych wyjaśnień, przy czym kasacja nie konkretyzuje, w czym dopatruje się obrazy art.369 k.p.k.

3/ art.10, 360, 379 k.p.k. oraz niewymienionego liczbowo art.340 k.p.k. przez ustalenie, że oskarżony brał u-

272
279

dział w selekcjach w obozie w Oświęcimiu, oraz że biciem i znęcaniem się wymuszał na więźniach przyznanie się do zarzucanych im przestępstw, a to na podstawie odczytanych protokołów zeznań Eleonory Mattaliono Hodys i Jana Cespiva, które sporządzono bez zachowania przepisów k.p.k. na podstawie zeznań świadków Bisiałskiego i Wolnego, z których jedynie pierwszy stwierdził udział oskarżonych w selekcjach, lecz z powodu upływu długiego czasu od wyjazdu oskarżonego z obozu może się mylić, oraz mimo, że nikt poza dwoma ostatnio wymienionymi świadkami nie złożył niekorzystnych dla oskarżonego zeznań, a świadkowie Walter i Bisold wykluczyli, by oskarżony dopuścił się odnośnych czynów.

Sąd ustalił m.in., że oskarżony, pełniąc służbę oficera oddziału sądowego w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu w 1944 r. asystował "SS-manom" przy selekcji więźniów nienadających się do pracy i odsyłanych do komór gazowych, mając zadanie dbania o to, by przy selekcji nie popełniono nadużyć dla osobistej korzyści lub nie obchodzono zarządzeń władz niemieckich, normujących postępowanie przy selekcji.

Kasağa oskarżonego jest bezzasadna.

1. Ustalenie Sądu, że oskarżony uczestnicząc w selekcjach osób niezdolnych do pracy i przeznaczonych do komór gazowych, brał udział w zabójstwie tych osób, jest prawidłowe.

Jak ustalił wyrok Międzynarodowego Trybunału Wojskowego w Norymberdze, w sprawie faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy wojennych i co jest powszechnie wiadomym, celem stworzonego przez hitlerowskie Niemcy systemu koncentracyjnych obozów, do których należał obóz w Oświęcimiu, był wyniszczenie ludności krajów okupowanych, by rozszerzyć niemiecką "przestrzeń życio-

wą" na zawojowane ziemie innych narodów; załoga tych obozów miała cel powyższy realizować drogą wyniszczającej pracy, głodzenia i masowych zabójstw. W systemie tym olbrzymi aparat osobowy i techniczny obozu wymagał celowego rozdziału pomiędzy członków ^{obozowej} załogi/poszczególnych zadań, które w ostatecznym wyniku miały doprowadzić do wyniszczenia więźniów. Sąd na podstawie zeznań świadków Bisialskiego i Wolnego ustalił, że oskarżony brał udział w t.zw. selekcjach dokonywanych na rampie kolejowej z pośród przywiezionych w transporcie osób. Część tych osób - zdrowi i silni - odprowadzani byli do obozu, część - słabi, starcy, dzieci - do komór gazowych. Udział w takiej selekcji, choćby nawet miał na celu, aby członkowie "SS" nie dopuszczali się nadużyć, musi być uznany za udział w zabójstwie i Sąd prawidłowo zakwalifikował tę działalność Bayera jako przestępstwo przewidziane w art.1 p.1 dekretu z 31.VIII. 1944 r.

2. Akt oskarżenia zarzucił oskarżonemu, że w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu "brał udział w dokonywaniu zabójstw osadzonych w tym obozie więźniów". Wprawdzie wśród szczegółów tej zbrodniczej działalności oskarżonego nie wylicza akt oskarżenia uczestnictwa w t.zw. selekcjach, to jednak ta, ustalona przez Sąd na podstawie wyniku przewodu sądowego, faktyczna postać przestępstwa mieści się w ramach identycznego zdarzenia historycznego, jakim był ogólnie wskazany w akcie oskarżenia udział oskarżonego w dokonywaniu zabójstw więźniów obozowych i nie stanowi "innego czynu" w rozumieniu art.353 k.p.k., któryby oskarżyciel miał obowiązek zarzucić oskarżonemu dodatkowo na

178
374
281

rozprawie.

Twierdzenie kasacji, jakoby oskarżony nie składał odnoś-
nie ujawnionego na rozprawie jego udziału w selekcjach, żądnych
wyjaśnień, jest oczywiście niezgodne z treścią protokołu roz-
prawy, zawierającego na k.282 wyjaśnienie oskarżonego na zezna-
nie świadka Bisialskiego, który odnośną okoliczność stwierdził.

3. Odczytanie sporządzonych przez Polską Misję Wojsko-
wą protokołów przesłuchania świadków Mattaliano-Hodys i Cespiva
/k.75, 177, 350/ uzasadnione jest art.6, 7, 11 dekretu o Najw.
Tryb.Nar., nie stanowi więc obrazu przepisów postępowania.

Nieskonkretyzowany zarzut obrazu art.369 k.p.k. jako nie-
odpowiadający wymaganiom art.512 k.p.k. nie nadaje się do roz-
poznania.

Pozostałe wywody kasacji stanowią w swej istocie niedopu-
szczalną krytykę ustaleń zaskarżonego wyroku w oparciu o włas-
ną ocenę wartości dowodowej zeznań świadków. Ocena taka jest
wyłącznym prawem Sądu merytorycznego /art. 10 k.p.k./ i usu-
wa się spod kontroli kasacyjnej.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność:

Kierownik Sekretariatu

Sprawdzała:

[Signature]

*wpłynęło: wypr. (wypr. Protok. 4.0.1943)
29/10/43
[Signature]*